

עובדי התקשורת
נגד חוק קרעי
עמ' 9

פועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדבר

زو هديرخ ZO HADEREKH

גיליון 35 / 6 בספטמבר 2023

ממשלה גזענית צפויים
רק מעשים גזעניים

מרד
בגימנסיה

לקראת פילוג בדי לינקה

מכתבים למערכת

קיבלה מעמד לאחר 15 שנה

אני שמחה לשתף אתכם ברגע מרגש ומיוחד שקרה לאחרונה: זכיתי ללוות את אירנה סיגצ'ובה למשרד הפנים בחיפה, שם היא קיבלה סוף סוף תעודת זהות כתושבת ארעית בישראל. אירנה נולדה בשנות השישים בליטא, שהייתה אז חלק מברית המועצות. בשנת 1993, עם התפרקות ברית המועצות לישראל, ובעת ששהתה כאן בליטא חוקק חוק אזרחות חדש. כך קרה שהדרכון הסובייטי עמו היא נכנסה לישראל, הפך בבת אחת למסמך חסר משמעות. חסרת אזרחות, נותרה אירנה בישראל ללא מסמכים מזהים, וללא יכולת לשוב למולדתה ולזכות בה למעמד של אזרחית.

לאורך השנים פנתה אירנה אינספור פעמים לשגרירות ליטא וניסתה שוב ושוב להסדיר את מעמדה כאזרחית ליטא. אך כל ניסיונותיה עלו בתוהו. כבר בשנת 2003 היה ברור לרשויות בישראל שאירנה נותרה ללא אזרחות. ליטא מסרבת להכיר בה, ולישראל אין לאן לגרש אותה.

בשנת 2015 פנתה אירנה בעזרת האגודה לזכויות האזרח לרשות האוכלוסין כדי לקבל את ההכרה והמעמד המגיעים לה, אך בקשתה נדחתה. עו"ד מיטל רוסו שייצגה אותה מטעם האגודה הגישה על כך ערר. הערר התקבל ואירנה הוכרה כמחוסרת אזרחות. אך במקום לקבל תושבות ארעית, כפי שמוגדר בנוהל מחוסרי אזרחות של משרד הפנים, היא קיבלה אשרת עבודה בלבד: ללא זכויות סוציאליות, ללא יכולת לצאת מישראל ולחזור אליה, ללא נגישות לשירותי בריאות ורווחה המגיעים לתושבים. בשנת 2019 האגודה פנתה שוב לרשות האוכלוסין בבקשה להעניק לאירנה את המעמד שמגיע לה.

בשלב הזה החל המוקד לייצג את אירנה ובדצמבר 2020 הגישה עו"ד סתיו פס-חי בשמה בקשה לעיון מחדש בהחלטה האחרונה. בבקשה נטען כי כבר ב-2016 טענה הרשות כאשר הכירה באירנה אך לא נתנה לה את האשרה ואת הזכויות שהגיעו לה, ועל כן ההחלטה החדשה פסולה. בקשתנו נדחתה עוד באותו היום.

בינואר 2021 הגשנו ערר. בעקבותיו טענה הרשות כי על אירנה להציג מסמכים חדשים המעידים על מאמציה להשיב לעצמה את אזרחותה הליטאית. זה היה נטל בירוקרטי עצום שהועמס עליה: אירנה פנתה שוב לשגרירות ליטא. זו מסרה כי אירנה זכאית לאזרחות רק אם תוכיח כי הוריה היו אזרחי ליטא לפני 1940. נמסר לנו כי המקרה של אירנה ייבחן, אך מאז לא קיבלה הרשות כל החלטה.

זה היה השלב שבו התחלתי לייצג את אירנה כלקוחה הראשונה שלי במוקד. הגענו למסקנה שצריך להגיש ערר אי מענה. זה היה הזוי לחשוב שאני צריכה לפנות לבית המשפט כדי שיוורה למדינה לקבל החלטה. ופתאום, אחרי שהגשנו את הערר, עוד לפני שהתחיל הליך כלשהו, קיבלנו הודעה מרשות האוכלוסין שהוחלט לתת לאירנה מעמד של תושבת ארעית.

עו"ד עדי כורם-לבנה

המחלקה המשפטית, המוקד לפליטים ולמהגרים

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

חסמב"ה ההפיכה המשטרית / א'

"ב-3 באוגוסט, יממה לפני הפרסום כי המיליארדר האמריקאי ארתור דנצ'יק מפסיק לתרום לפורום קהלת, שר המשפטים נפגש ביוזמתו בפעם ה-13 עם נציגי קהלת אביעד בקשי ועו"ד דוד פטר לצורך 'היערכות תקשורתית'. בפגישה השתתפו גורמים נוספים שהשר מסרב לחשוף את זהותם".

שבי גטניו, "שקוף", 24.8

חסמב"ה ההפיכה המשטרית / ב'

"בשנים האחרונות היה מקור הכספים שמימנו את פורום קהלת בגדר נעלם. אנשי העמותה, שקידמה את ההפיכה המשפטית, כמו גם שורה ארוכה של אג'נדות ימין נוספות, העדיפו שלא לחשוף את המממן שמאחוריהם. שמו של המיליארדר ארתור דנצ'יק נחשף רק לאחר תחקיר 'הארץ' ולא אושר רשמית עד לאחרונה. עתה חושפת מערכת שומרים חוליה נוספת במסלול הכסף: לפי מסמכים של מס ההכנסה האמריקאי עמותה אמריקאית הרשומה כעוסקת ב'מחקר רפואי', קיבלה ב-2021 סכומי עתק מדנצ'יק והעבירה אותם לארגון אמריקאי אחר בשם 'הקרן המרכזית לישראל'. הקרן המרכזית לישראל בתורה מופיעה בדיווחי קהלת לרשם העמותות באותה שנה כתורמת היחידה של הארגון".

אורי בלאו, "שומרים", 22.8

רגע, עוד לא סיימתם את המלחמה באוננות

"נשיא ישיבת 'עטרת ירושלים' הרב שלמה אבינר מתייחס למנהג לציין ולחגוג ימי הולדת ואומר כי אין לכך שום ערך וגם אין לכך מקור בתורה. עם זאת הוא קורא להפוך את יום ההולדת ליום של חשבון נפש שנתי".

אתר "סרוגים", 23.8

נחמיה שטרסלר: מי הם בעלי הגז?

"השבוע נודע לי שאני שרלטן. ולא סתם שרלטן אלא שרלטן מטריל. מורה הנבוכים לשרלטנות מטרילה הוא עורך 'הארץ' שטרסלר והסביר בכותרת כי זו ההגדרה של מי שמתנגד ליצוא גז מישראל. כמי שהתנגד ליצוא הזה מיום שהתגלה שדה הגז הראשון – יש לי ותק מכובד במקצוע. 'הבעלים של מאגר לווינת רוצים, כמו כל יום, להגדיל מכירות ורווח, מה שמניע ומשפר את הכלכלה', מסביר העורך הבכיר לכלכלה וחברה. סביר שהגדלת היצוא תגדיל את רווחי בעלי זיכיון ההפקה. אבל, בעלי הזיכיון להפקת גז הם לא 'הבעלים' של הגז. בעלי הגז הם תושבי ישראל".

הבלוג של העיתונאי גדעון עשת, 22.8

היה רולקס? סודו של השר אמסלם

"מדוע השר לשיתוף פעולה אזורי דודי אמסלם, מי שמשך למשרדו את רשות החברתיות הממשלתיות, מונע ממבקר המדינה לבחון את טוהר המידות שלו? במשך כשנתיים, 731 יום ליתר דיוק, השר מסרב להגיש את הצהרת ההון שלו".

שבי גטניו, "שקוף", 14.8

השר לביטחון לאומי איתמר בן גביר ושר השיכון יצחק גולדקנופף משתתפים במבצע להריסת מבנים של משפחות ערביות-בדואיות סמוך לתל ערד בנגב, 28 באוגוסט 2023 (צילום: משרד השיכון)

ממשלה גזענית לא יכולה לאמץ אלא צעדים גזעניים

מודל הרמזור: חוק הלאום באמצעים אחרים

בדבר אחד אין ספק, סמוטריץ' הכריז שההקפאה תחול על כלל התקציבים – גם השוטפים. קיים גם חשש סביר שהאוצר (ואולי שירותי הביטחון?) ישתלטו על גביית הארנונה שהיא חלק לא מבוטל מהכנסות הרשויות.

במקרה בו לרשות לא יגיעו העברות מתקציבי המדינה והיא גם לא תוכל לגבות ארנונה, הרשות (הנבחרת) על ידי התושבים (!) לא תוכל לקבוע את התקציב העירוני. אך ללא תקציב מאושר אין לראש העיר סמכויות. מכאן פתוחה דרך קצרה במיוחד לוועדה קרואה ולמינוי ראש העיר בידי משרד הפנים.

סמוטריץ' 'שכח' לציין שמזה עשרות שנים יש למשרדי הפנים והאוצר פיקוח הדוק על רוב רשויות המקומיות הערביות בדמות "החשב המלווה", הרשות המקומית לא יכולה לשלם שכר או לפרוע חוב ואינה רשאית להעסיק עובד בלי אישורו וחתימתו. הייתכן שהפשע השתלט על הרשויות הערביות תחת העין הפקוחה של נציגי השלטון המרכזי?

מה דין ההתנחלויות?

המחאות הקולניות שנשמעו בעקבות התוכנית, היוצאת מנקודת הנחה שרק בשלטון המקומי הערבי קיימת בעיית פשיעה, אילצו את שר הפנים משה ארבל להכריז: "כלל הרשויות המקומיות יעבדו על פי אותו עיקרון". אך להצהרה זו אין כל גיבוי בהחלטות ממשלה.

אך אם אכן כלל הרשויות המקומיות יפעלו על פי "הרמזור" – מה דינם של ההתנחלויות והמאחזים בשטחים הפלסטיניים הכבושים? למרות ששטחים אלה לא סופחו לישראל (בינתיים, לפחות) זוכים המתנחלים בתמיכות הממשלתיות הגבוהות ביותר דרך תקציב המדינה ובדרכים נוספות "הנסתרות מהעין", הציבורית כמובן.

הרי על פי החוק הבינלאומי, ההתנחלויות כולן הן בלתי חוקיות ולכן כולן רשויות פושעות. עוד ישנם עשרות מאחזים וחוות שהוקמו בעשור האחרון ואשר גם על פי החוק הישראלי הם בלתי חוקיים. הם אינם גובים ארנונה, תושביהם משלמים מסים מופחתים ועיקר עיסוקם היומי-יומי עברייני: השתלטות על אדמות וגירוש תושביהן, התקפות בלתי פוסקות, שלא פעם הופכות רצחניות, כלפי האוכלוסייה הפלסטינית, הטרדות, שוד תוצרת חקלאית או השמדתה ועוד.

לא נותר אלא להגיע למסקנה הבלתי-נמנעת: "מודל הרמזור" אינו אלא "חוק הלאום" – אבל באמצעים אחרים.

אפרים דויד

"ממשלה גזענית לא יכולה לאמץ אלא צעדים גזעניים", כך הגיבה השבוע (3.9) האגודה לזכויות האזרח על שורת צעדים מסיתים שיינקטו כלפי מבקשי המקלט מאריתריאה. זאת בעקבות העימותים האלימים שאירעו ב-2 בספטמבר בדרום תל-אביב (ר' עמוד 4)

קביעה זו נכונה גם לגבי "התוכנית" החדשה מבית היוצר של שר האוצר, בצלאל סמוטריץ', הקרויה "מודל הרמזור". זו אמורה להתמודד עם הפשיעה בחברה הערבית. בעקבות התעקשותו של השר הגזען לא להעביר תקציבים שוטפים לרשויות המקומיות הערביות, ונוכח ההתנגדות הגורפת למהלך, הודיע סמוטריץ' על הזרמת הכספים "בכפוף לבדיקה" ועל "תוכנית חדשה". יצוין שעד לרגע כתיבת שורות אלה הכספים החיוניים טרם הועברו.

"אני שמח לבשר לכם שממשלת ישראל קיבלה את דרישתו להקים לראשונה מערכת של הפעלה, בקרה ופיקוח על התקציבים המועברים לרשויות הערביות כדי למנוע את זליגת התקציבים לארגוני הפשיעה" – הצהיר שר האוצר (27.8). "המערכת הזאת, שתחול על כלל התקציבים, גם השוטפים וגם תקציבי הפיתוח, תובא לאישור הממשלה. עד שלא נוודא שהיא קמה ופועלת בשטח – לא נעביר שקל אחד לרשויות", הוסיף.

עיקרי התוכנית: רשויות שיוגדרו "אדומות" לא יקבלו תקציבים כי הן "נגועות בפשע". המוגדרות "צהובות": אלה שספק האם ארגוני פשיעה פועלים במנגנוניהן. ו"הירוקות" – "נקיות מפשיעה". נשמע פשוט? אך ב"מודל הרמזור" רב הנסתר על הגלוי.

שירותי הביטחון יקבעו מי יקבל תקציבים

השאלה הראשונה: מי קובע את "דרגת נגע הפשיעה" של הרשות? על פי מקורות באוצר, יהיו אלה משטרת ישראל והשב"כ. קרי, שירותי הביטחון יקבעו אם התושב יקבל שירותי חינוך, רווחה, ניקיון, תאורה ברחובות ושאר שירותים מוניציפליים. עד לאחרונה היה השב"כ מעורב בכל מינוי של איש חינוך ערבי. ומעתה יחליט גם האם יהיו לרשות המקומית משאבים כדי להעסיק עובדת סוציאלית. ועוד שאלה מהותית שעולה: אם המשטרה והשב"כ יודעים מיהם גורמי הפשיעה בתוך השלטון המקומי – למה אינם עוצרים אותם?

השאלה השנייה: מי קובע את הקריטריונים? קרי: מתי רשות הופכת מ"ירוקה" ל"צהובה" או מ"אדומה" ל"צהובה"? מי בדיוק מחליט? על סמך מידע סודי? האם ניתן לערער על הקביעה?

משטרת ישראל ירתה באש חיה ופצעה מפגינים בלב תל-אביב

52 מבקשי מקלט נשלחו למעצר מנהלי

לשחרר את העצורים, לנהל חקירה עניינית ולהביא את כל מי שפעל באלימות לדין. השימוש במעצרים המנהליים הוא לא מידתי, לא סביר ושייך לדיקטטורות אפלות, כמעט כמו זו שממנה ברחו אותם מבקשי מקלט שכעת כלואים בתא המעצר.

התארגנות המחאה נגד ההפיכה המשטרית, עו"סות דמוקרטית, הצטרפה לקריאה של ארגון א.ס.ף לשחרר את העצורים מבקשי המקלט שנעצרו בשבת לאלתר: "אנו קוראים למשטרת ישראל ולבית המשפט לנהל חקירה עניינית, ולא להשתמש במעצרים מנהליים ככלי לדיכוי נוסף של אוכלוסיית מבקשי המקלט מאריתריאה".

יצוין שאזרח אריתריאי תומך משטר בן 41 נעצר (5.9) בחדש שהשתתף בעימותים בדרום העיר בעודו חמוש באקדח. מהמוקד לפליטים ולמהגרים ומארגון הסיוע לפליטים ולמבקשי מקלט נמסר ביום האירוע:

"משטרת ישראל ירתה אל עבר מפגינים בלבה של תל אביב. נציגי ההנהגה האריתראית פנו שוב ושוב במשך שבוע למשטרה בניסיון לבטל את האירוע של השגרירות ולמנוע את ההתנגשות. המשטרה התעלמה, ואז ירתה עליהם רימוני הלם וכדורי ספוג. המפגינים ביקשו למחות על ההתערבות הבוטה של שגרירות אריתריאה בחייהם של מי שברחו מהדיקטטורה האכזרית. שגרירות אריתריאה בעולם ורודפות את מבקשי המקלט. במדינות אחרות אירועי השגרירות בוטלו בדיוק מהחשש להתלקחות כפי שאנו ראינו מול עינינו. את המחבל המדמם הזה היה אפשר וצריך למנוע", הדגישו.

פעילה למען זכויות הפליטים, סיגל קוק אביבי, צייצה: "את האירועים בתל-אביב ניתן היה למנוע כליל. ברחבי אירופה וקנדה התרחשו אירועים דומים: תומכי המשטר הדכאני ביותר בעולם ביקשו לארגן 'כנסי תרבות' על מנת לגייס כספים ולנרמל את משטר האימה באריתריאה. בכל הערים שבהן אמור היה להתקיים 'כנס' מסוג זה, התקוממו פליטי אריתריאה ומנעו את קיומו. לבסוף החליטו הרשויות בערים רבות לאסור על תומכי משטר אריתריאים לפעול בשטחן. בשבועות האחרונים פנו מנהיגי הקהילה האריתראית לכל גורם רשמי ולא רשמי בבקשה למנוע את קיומו של האירוע המחפיר בת"א. הם דרשו שמדינת ישראל תפעל להרחקת אריתריאים המביעים תמיכה במשטר האריתריאי, וזאת באמצעות בדיקת בקשות המקלט של הפליטים".

לדבריה: "לפליטי אריתריאה טוענים שוב ושוב שלא יתכן שמי שתומך במשטר האריתריאי יטען לפליטות כאן בישראל. אני אישית פנתי למנהל הלשכה של שר הפנים משה ארבל. לדאבוני, בקשתם של מנהיגי הקהילה למנוע את קיום האירוע נפלה על אוזניים ערלות. הפליטים הציגו מכתבים והסברים ממארגני הקהילה באירופה ובקנדה שהתריעו מפני ההשלכות של קיום האירוע המתוכנן. אבל מי מקשיב כאן לפליטים?". היא סיכמה: "כבר 17 שנה חיים כאן פליטי אריתריאה וסודאן, ללא זכויות, ללא מעמד, ללא הכרה וללא הגנה. 17 שנה שמדינת ישראל מתכחשת לבקשת המקלט שלהם. 17 שנה שהרשויות מודעות לעובדה שהמשטר האריתראי רודף את הנמלטים גם במדינת ישראל. פליטים מותקפים ואף נרצחים כאן על שהעזו לבקר את משטרם. והמשטרה? היא מביטה לצד השני. את האחריות לאירועי היום, שעודם מתגלגלים ומסלימים יש להפנות למשטרה ולמשרד הפנים".

יותר מ-170 בני אדם נפצעו בשבת (2.9) בעימותים קשים בין מפגינים, מבקשי מקלט אריתריאים, לבין המשטרה באזור יד חרוצים בדרום תל-אביב. מבין הפצועים, 16 היו במצב קשה. בין הפצועים שהובחלו לבית החולים איכילוב בתל אביב היו 12 פצועי ירי.

52 אזרחי אריתריאה שהשתתפו במחאות בדרום תל אביב נגד המשטר הרודני באריתריאה הועברו בשלישי (5.9) למעצר מנהלי ככלא גבעון שברמלה. מעצרים של ה-52, בוצע בעקבות לחצים שהפעיל השר לביטחון לאומי, איתמר בן גביר, על צוות השרים שכינס ראש הממשלה בנימין נתניהו. בן גביר דרש לקדם מעצרים מנהליים של משתתפי המחאות.

לדברי המוקד לפליטים ולמהגרים, "במקום לטפל כראוי במי שהתפרעו, דיוני הארכות המעצר חושפים התנהלות שעורריית של משטרת ישראל: מעצר פצועים בבית החולים ללא ראיות וללא עילות למעצר. אנחנו קוראות למשטרה להגיע לחקר האמת ולהעמיד לדין את מי שהתפרעו באלימות. לצערנו נראה כרגע כי ההתנהלות המזלזלת, שהתחילה בהתעלמות מאזהרות הקהילה לקראת האירוע [שארנגה שגרירות אריתריאה], ממשיכה כעת במעצר של מפגינים שאין כל ראייה נגדם. זו הפקרות שאת מחירה נשלם כולנו", הדגישו. בארגון הסיוע לפליטים (א.ס.ף) הוסיפו: "המשטרה ממשיכה בסדרת המחבלים שלה. מההתעלמות שלה מהתראות הקהילה ביחס לנפיצות האירוע, דרך היערכות החסר שלה בהפגנה, והשימוש באלימות משטרתית קיצונית שכללה ירי חי בתוך שכונות מגורים ועד להבאה של עצורים לפני שופט ללא זיהוי שמי, ללא ראיות ותוך 'שליפה' מבית החולים. כעת, רגע לפני שהיו אמורים להתקיים דיוני המשך בסוגיית המעצרים, מחליטים להעביר את העצורים לידי רשות האוכלוסין ולהשתמש בסעיף מעצר מנהלי הגירתי שלמעשה מאפשר מעצר עד לגירוש". במשטרה אישרו כי אכן בוצע ירי לעבר מפגינים.

"את מבקשי המקלט האריתריאים אין אפשרות לגרש. המדינה מכירה בכך שאי אפשר להחזירם לארץ מוצאם ואין שום מדינה שתקלוט אותם. למעשה המדינה כולאת אותם ללא הגבלה, והכל כדי לייאש אותם ולגרום להם לעזוב 'מרכזן'. יש

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

יו"ר אש"ף יאסר ערפאת, נשיא ארה"ב ביל קלינטון וראש הממשלה יצחק רבין בעת חתימת הסכם אוסלו בבית הלבן, 13 בספטמבר 1993 (צילום: הבית הלבן)

30 שנה להסכמי אוסלו: נחשפו הפרוטוקולים של ממשלת רבין

דיבורי שלום ומעשי התנחלות

האיום שאם לא נצא מסיני ייפגעו היחסים המיוחדים עם ארה"ב.

את היציאה מעזה, לרבות מההתנחלויות שם (פלס) כמה התנחלויות בגדה), ביצעה ממשלת הימין של שרון. בן גוריון, ראש ממשלת מפא"י, נסוג אמנם מסיני (1957) כמה חודשים לאחר שצה"ל כבש את חצי האי, אך ללא הסכם עם מצרים. יוזמת השלום של נשיא ארה"ב בוש הבן (2002) התבססה על העיקרון של שטחים תמורת ביטחון. אריאל שרון כראש הממשלה הודיע שהוא מקבל יוזמה זו אך הוציא את הצבא הישראלי מרצועת עזה. הגדה ומזרח ירושלים נותרו בשליטת ישראל.

ממשלות הימין לא ביטלו את אוסלו

בזירה הבינלאומית הועלו יוזמות רבות להסדר מדיני. בנובמבר 1967 אימצה מועצת הביטחון את החלטה 242. על בסיס החלטה זו יצאה ברית-המועצות בינואר 1968 ביוזמת שלום, אך ארה"ב דחתה אותה. ברה"מ התמידה במאמציה להוביל למו"מ בין ישראל לשכנותיה. אבו מאזן, הנשיא הפלסטיני, הציע ב-2006 משא ומתן אך שרון סירב להצעה. בסיכום, הסכמי אוסלו 1993 יצרו אשליה חזקה, כאילו פניה של ממשלת ישראל לשלום. מתנגדי ההסכם ובראשם הליכוד ניהלו מסע נאצות שהוביל לרצח ראש הממשלה רבין ב-4 בנובמבר 1995. פעילי שטח ראו את הסכנה בזמן אמת. בשבע שנות אוסלו, עד תחילת האינתיפאדה השנייה, ישראל הרסה כאלף בתים פלסטיניים בשטחים הכבושים והפקיעה כ-40,000 דונם. ישראל ביצעה גירוש של הג'הלין ליד מעלה אדומים ב-1997 ושל 12 כפרים בדרום הר חברון ב-1999. כאשר עלתה יוזמה לחקיקה שתעודד מתנחלים לחזור לישראל, רבין טרף אותה, באומרו שרק אם נגיע להסכמה לצאת מהשטחים נחוקק. מי שמתכוון לעשות שלום, לא עושה דברים כאלה.

ממשלות הימין השונות לא ביטלו את הסכמי אוסלו, אך גם ללא ביטולם פעלו בשיטתיות להגדלת מספר המתנחלים בגדה המערבית ובירושלים המזרחית.

עמוס גבירץ

עם פרסום הפרוטוקולים של ישיבת הממשלה משנת 1993, בה אושר הסכם אוסלו, נחשפו ולו חלק מעמדותיה של הצמרת הפוליטית והביטחונית הישראלית ושיקוליה. יצוין שחלק מהפרוטוקולים בארכיון המדינה עדיין מצונזרים ולכן יתכן כי התמונה היא חלקית בלבד.

בסיכום הישיבה אמר ראש הממשלה דאז, יצחק רבין "תהיינה בעיות קשות, ואני מוכרח לומר כי בכל אוטונומיה הן יהיו קשות מהמצב כיום". החשיבות של דברי רבין היא בכך שלעולם לא התכוון לאפשר לפלסטינים מדינה עצמאית. זאת למרות שבשנת 1988, בוועידתו באלג'יר, החליט אש"ף לפנות לנתיב חדש – נתיב הפשרה עם והשלום עם ישראל, לאחר שהגיע למסקנה כי דרישתו האולטימטיבית לצדק הובילה אותו לדרך ללא מוצא.

ממשלת רבין הגיעה למסקנה שיש לפתוח במו"מ רק ב-1993, בעקבות משא ומתן אלטרנטיבי שניהלו פעילים ישראלים מול אנשי אש"ף באוסלו שבנורבגיה.

כדי להתמודד עם התנגדות הימין, הסכמי אוסלו 1993 המשיכו בקו של הסכם השלום עם מצרים: ישראל לא הכירה בזכות הפלסטינים למדינה אלא רק לאוטונומיה. לכן לא כללו ההסכמים החזרת שטחים כבושים, אלא רק הבטחה שלאחר החתימה עליהם יחל משא ומתן להסדרי קבע.

בעקבות הסכמי אוסלו ניתנה אוטונומיה לפלסטינים ברוב השטח של רצועת עזה ובחלק קטן של הגדה המערבית. הדבר המהותי היה אפוא שחרור ישראל מאחריות לחיי היומיום של האוכלוסייה הפלסטינית ברובה, תוך שימור שליטתה בשטח ובעיקר בסידורי הביטחון. מאז ישנה הנהגה פלסטינית שמנהלת את חיי היומיום של רוב הפלסטינים בשטחים הכבושים. מישראל הוסר הנטל הכספי והניהולי של החזקת השטחים הכבושים והוא מוטל מאז על מדינות העולם.

מדיניות הכינוש של ממשלות העבודה

ממשלת העבודה החלה במלחמת 1967 במדיניות הכינושים. על הסכם השלום עם מצרים (מרס 1979) שכלל פינוי של רוב סיני, חתומה ממשלת הימין בראשות בגין. ההסכם הושג רק אחרי מלחמת 1973 רבת הקורבנות ותחת

פרופ' חיים וייס (שלישי מימין) בהפגנה בארבע שבע נגד ההפיכה המשטרית, יוני 2023 (צילום: דף הפייסבוק של חיים וייס)

ההפיכה המשטרית שמוביל שלטון הימין והשלכותיה באקדמיה

מצופה סמסטר רצוף מאבקים

- חוק פשוט שמטרתו היא פיקוח פוליטי על זוכי פרסים. השאלה מי ראוי לפרס מבחינה אקדמית תומר בשאלת הנאמנות (ואין צורך לומר שהפרשנות למושג "חרם" בחוק המוצע תהיה רחבה עד מאוד).

- הצעת חוק יסודות התקציב (תיקון) - הפחתת תקציב או תמיכה בשל פעילות נגד עקרונות המדינה של עובד או נושא משרה, מציע: ח"כ חנוך מלביצקי, הליכוד): כמה פשוט ככה יעיל: כל מי שיוגדר כפועל נגד "עקרונות המדינה" תקציבו יישלל.

- הצעת חוק הדגל, הסמל והמנון המדינה (תיקון) - שלילת תמיכה, מציע: ח"כ אריאל קלנר מהליכוד) - על הדרך, אם אנחנו שוללים כבר תקציבים נעשה את זה גם בשל הדגל.

- הצעת חוק המועצה להשכלה גבוהה (תיקון) - הפחתת תקצוב בשל אי-הנפת דגל המדינה, מגיש: ח"כ אליהו רביבו) - זה סתם כי הוא לא מתואם עם קלנר.

- הצעת חוק זכויות הסטודנט (תיקון) - ביטול ארגון סטודנטים יציג, מגיש: ח"כ יונתן מישורי, ש"ס) - אני מניח שכאן לא צריך להבהיר יותר מדי. תיקון זה לחוק נועד כמובן לסגור תאי סטודנטים שלא באים בטוב לשלטון.

- הצעת חוק הדגל, הסמל והמנון המדינה (תיקון) - שימוש בהמנון המדינה בידי מוסדות להשכלה גבוהה, מגיש: ח"כ משה פסל מהליכוד) - ושוב אובססיה הדגל, הפעם מלווה בהמנון.

אין כל ספק שמצפה לנו סמסטר מתוח, קשה ורצוף הפגנות ושבתות. שר הרווחה יעקב מרגי (ש"ס) קובע לנו מהי טובת הילד, מכריז כי "משפחה זה רק אבא ואמא" ומסית נגד קהילת הלהט"ב. השרה לאי-קידום מעמד האישה מחסלת את הרשות לקידום מעמד האישה. כאשר הצעות חוק אלה יקודמו - לא תהיה פה דמוקרטיה. לכן, עבור ילדי ועבור כולנו, אנחנו צריכים להמשיך ולהתנגד בכל הכוח לממשלה זו ולשתף פעולה במאבקים המקומיים.

חיים וייס

פרופ' וייס מלמד ספרות באוניברסיטת בן גוריון ונמנה עם ראשי מטה המאבק באקדמיה נגד ההפיכה המשטרית

כל מי שעוקב, מתוך האקדמיה או מחוצה לה, אחר המאבק בהפיכה השלטונית המתרחשת בישראל בימים אלו יודע, כי המוסדות להשכלה גבוהה הם אחד מיעדיה. מובילי ההפיכה (ח"כ שמחה רוטמן, השר יריב לוין, ראש הממשלה בנימין נתניהו וכל סיעעיהם) מתעבים את האקדמיה ולפיכך רואים במימשורה, בהשפלתה ובהכפפתה למנגנוני פיקוח ושליטה יעד מרכזי.

מתוך שלל הצעות החוק המזוועות שיידונו במושב החורף, שמונה עוסקות ישירות באקדמיה. מיותר לציין שאף לא אחת מהן אינה מבקשת לסייע לאקדמיה, לקדם את ענייניה, להגביר נגישותה לאוכלוסיות מוחלשות או חלילה לשפר את תנאי המחקר של העובדים והלומדים בה.

תכליתן של כל הצעות החוק הללו היא אחת: פגיעה באקדמיה בסגנון "הכל כלול": שלילת תקציבים, ענישה והכפפת האקדמיה למרותו של פיקוח לאומני כך שלא תתאפשר זכות ביטוי כמעט לאף אחד. כל מי שיזוז מעט מהקו הממשלתי יוגדר מיד כתומך טרור (מי שחושב שזה ייעצר בפלסטינים הלומדים והלומדות בקמפוסים הוא תמים באופן קיצוני).

הנה רשימת הצעות החוק הממתנות לנו (לא לבעלי לב חלש...):

- הצעת חוק זכויות הסטודנט (תיקון) - הרחקת סטודנטים תומכי טרור ממוסד לימוד ופירוק תאים תומכי טרור. מציעה: לימור סון הר מלך, עוצמה יהודית. משמעות החוק היא פשוטה: לא תינתן לסטודנטים ולסטודנטיות פלסטינים הלומדים בקמפוסים כל זכות ביטוי.

- הגבלת שיתוף פעולה בין מוסד אקדמי לבין ארגון הפועל נגד מדינת ישראל (מציע: ח"כ אליהו רביבו, הליכוד) - צריך לומר כי נגד מדינת ישראל שאלהיה רביבו וחבריו מכוננים בימים אלו פועלים ארגונים רבים (בהם ארגונים מדעיים וקרנות מחקר). איסור גורף מעין זה יוביל לפגיעה ממשית במחקר.

- הצעת חוק למניעת פגיעה במדינת ישראל באמצעות חרם (תיקון) - מניעת זכאות לפרס, מציע: ח"כ אופיר כץ, הליכוד)

"לא נשרת דיקטטורה בישראל ובשטחים, זה הזמן לסרב" יום ראשון (3.9) בגימנסיה הרצליה בת"א (צילום: זו הדרך)

מאות משתתפים באירוע השקת מכתב הסירוב בגימנסיה

נוער נגד דיקטטורה עשו בית ספר למחאה

רוצים לבנות עתיד שמבוסס על אהבה ולא על שנאה. מספיק עם הריסות ושוד בתים. בהמשך האירוע, ולאחר נאום קצר וספונטני של מנהל בית הספר ד"ר זאב דגני, התקיימו מעגלי שיח של ארגוני שמאל העוסקים במאבקים שונים. בין הארגונים שהשתתפו בשיח: ברית הנוער הקומוניסטי, מסרבות, שוכרים שתיקה, פרויקט גילה ואקלים אחד. הארגונים הציגו מגוון רחב של מאבקים: מאבק נגד משבר האקלים, מאבק מעמדי לצדק כלכלי, מאבק למען זכויות טרנסג'נדרים ועוד.

מגמה חדשה בסרבנות הפוליטית

אירוע השקת מכתב הסירוב מצביע על מגמה חדשה בסירוב הפוליטי. שנים רבות לא היו מעל 200 סרבני גיוס שחתמו על מכתב סירוב. התמיכה שהם מקבלים מתנועת המחאה היא חסרת תקדים. על רקע קריאות הסרבנות של משרתי המילואים, סרבנות אינטרסנטית שכל מטרתה להפעיל לחץ על השלטון בלא הבנה של הפשעים החמורים שעושה הצבא, הסרבנים של נוער נגד דיקטטורה מציגים אלטרנטיבה מהותית למצב הקיים בישראל.

מעבר לכך, אירוע ההשקה חשף גם מגמה חדשה בסרבנות הפוליטית נגד הכיבוש, שנמצאת במגמת עלייה בשנים האחרונות. הבחירה של נוער נגד דיקטטורה לכלול באירוע שלהם נציגים של מאבקים שונים ומגוונים שכולם גם מתייחסים למאבק בכיבוש, כמו גם הבחירה של יהלי אגאי לציין בנאומו את הכפר הפלסטיני סומייל, מעיד על הבנתם שללא איחוד מאבקים אין אפשרות לחולל שינוי עמוק בחברה הישראלית. הסרבנים הללו בוחרים להתעמת עם השורש המחבר של החברה הישראלית, השירות הצבאי, כדי לאחד את כלל המאבקים הללו. ההבנה כי סיום הכיבוש, האפרטהייד ואי-השוויון לא יוביל לחברה מתוקנת ללא עשיית צדק לכל האנשים שחיים בין הירדן לים, אשר נפגעים ממשטר העליונות והדיכוי, הוא עליית מדרגה במאבק נגד המשטר. נקווה שמגמה זאת תתחזק. מול מחאה גדולה שתצליח לאחד את כלל המאבקים של המנוצלים והמנושלים, לא יוכל המשטר הנוכחי לעמוד. הנערים והנערות הללו נותנים לנו תקווה שהאיחוד הזה אכן אפשרי. איחוד המאבקים נראה להם הדבר הטבעי ביותר לעשות. עלינו לעודד אותם, לתמוך בהם ולשתתף במאבק שלנו.

דויד מרגלית

יותר מ-300 איש השתתפו ביום ראשון השבוע (3.9) באירוע השקת מכתב הסירוב של הנוער שנערך בגימנסיה הרצליה בת"א. במכתבם הם מצהירים כי יסרבו לשרת בצבא עד שלא תובטח דמוקרטיה לכולם – גם בישראל וגם בשטחים הפלסטיניים הכבושים. האירוע, שארגן נוער נגד דיקטטורה, התקיים בשטח הגימנסיה הרצליה למרות החלטת הוועד המנהל למנוע את קיומו. בעקבות החלטת הוועד המנהל הודיע מנהל הגימנסיה, ד"ר זאב דגני, שהוא מתפטר מתפקידו, אך בהמשך משך את התפטרותו. באירוע הייתה נוכחות מרשימה של אמצעי תקשורת ושל פעילים נגד ההפיכה המשטרית.

במכתב הסירוב, עליו חתומים מעל 200 בני ובנות נוער, נכתב: "ממשלה שמחסלת את מערכת המשפט היא ממשלה שלא נסכים לשרת. צבא שכובש עם אחר הוא צבא שלא נהיה מוכנים להילחם בכוחותיו. הדיקטטורה שקיימת כבר עשורים בשטחים זולגת עכשיו לתוך ישראל ומופנית כלפינו. המתנחלים האלימים שולטים עכשיו במדינה כולה".

האירוע נפתח בנאום של יהלי אגאי, פעילה בנוער נגד דיקטטורה ובמסרבות. יהלי בחרה להזכיר בנאומו את הכפר סומייל שהריסותיו נמצאות ליד הגימנסיה וכיום נבנים על שטחו מגדלי יוקרה. "תושבי הכפר מצאו עצמם לאחר המלחמה פליטים מחוץ לגבולות ישראל. הבתים והאדמות שלהם נלקחו מהם ע"י המדינה. בבתי האלה שוכנו מהגרים יהודים, רובם ממדינות ערביות. בעשורים הבאים כוננו המהגרים בית חדש בסומייל אך לא קיבלו בעלות על הקרקע עליה חיו. בסופו של דבר, עיריית תל-אביב וטייקונים גירשו אותם וזרקו אותם מבתיהם ללא פיצוי הולם כדי לבנות על אדמותיהם דירות יוקרה לעשירים. הסיפור הזה קשור לנושא שלנו היום: החוט שמקשר בין הגירוש הראשון מסומייל בשנת '48 לבין השני שהתרחש ב-2021 הוא השאיפה לכבוש ולגרוש; העדפת תאוות הבצע על פני חיי אדם", אמרה.

בהמשך נשא דברים באמצעות הטלפון סאלח דיאב, פעיל נגד הגירוש משכונת שייח ג'ראח. סאלח ביטל את השתתפותו באירוע עקב לחצים שהופעלו עליו מצד עמותות ימין. "ההפגנות שלנו בשייח ג'ראח מבוססות על אהבה ושוויון", אמר. "חלק מהמארגנים פה באים להפגנות שלנו בשייח ג'ראח ואני מכבד אותם מאוד. רציתי להיות איתכם, אבל בגלל ההסתה והאלימות של המתנחלים לא יכולתי להגיע. כל הכבוד למנהל בית הספר שעמד בלחצים קשים מאוד. אנחנו

איום פילוג במפלגת השמאל הגרמנית

לאגד קואליציה של קבוצות העומדות חסרות אונים בפני התהליכים החברתיים והפוליטיים הגדולים. אין כוח פרוגרסיבי צומח בגרמניה. הם יכולים לקוות לגרד 5% מהקולות בבחירות הבאות וכך לצלוח את אחוז החסימה.

אסטרטגיה זו עשויה להציל את די לינקה בטווח הקצר. הפרת הבטחות רבות מצד ממשלת הסוציאל-דמוקרטים והירוקים תאפשר לשמאל לנגוס באלקטורט של מפלגות אלה. אך אין בכוחה של אסטרטגיה זו להבטיח את הישרדותה של המפלגה בעתיד. בעבר נהנתה המפלגה מבסיס תמיכה מוצק במזרח גרמניה, אך כעת זו היסטוריה. די לינקה של העתיד תהיה תלויה ברוחות האלקטורליות המתחלפות ובקואליציה שברירת של מצביעים טקטיים. אם הירוקים יפנו במפתיע שמאלה, קואליציה זו עלולה להתנפץ.

באותה מידה, לא ברור לאן מועדות פניה של וגנקנט. היא עדיין נחשבת אחת הפוליטיקאיות הפופולריות ביותר בגרמניה, אף מחוץ לחוגי השמאל. אך לא ברור עד כמה ניתן לתרגם את הפופולריות האישית שלה להצלחה בבחירות. סקרים אחדים הראו כי 19% מהבוחרים הגרמנים ישקלו לתמוך בה בבחירות הארציות. עם זאת, סקר אחר חזה לה 2% מקולות הבוחרים בלבד.

אך השאלה החשובה יותר היא האם אחד הפלגים מסוגל לגבש גוש שמאל יציב ולהכות שורש באיגודי העובדים הגדולים של גרמניה. נדמה כי בחירתה של די לינקה בקרולה רקטה מאששת את האשמתה של וגנקנט, לפיה המפלגה זנחה את בוחריה המסורתיים ממעמד הפועלים בניסיון לפנות לבוחרים פרוגרסיביים ממעמד הביניים העירוני. מצעה של די לינקה עדיין שמאלי במובהק, אך היא מציגה עצמה יותר ויותר כמפלגה של אקטיביסטים במקום כמפלגת עובדים. הנזק שגרמה אסטרטגיה זו ניכר היטב במערכת הבחירות ב-2021. התמיכה בדי לינקה במעוזים ההיסטוריים של המפלגה במזרח גרמניה צנחה, והתמיכה במערב גדלה רק בקושי.

וגנקנט מזהה נכונה את הבעיה: התרחקותה של המפלגה ממעמד העובדים. אך הפתרונות שהיא מציעה משכנעים פחות. עמדותיה הכלכליות לא חורגות מתחום הסוציאל-דמוקרטיה, ולעיתים אף מאגפות מימין את איגודי העובדים. היא אינה מקדישה קשב רב למאבקי עובדים, ומעדיפה בשנים האחרונות לבקר את הממשלה בנושאים כמו משבר הקורונה והמלחמה באוקראינה. היא מאשימה את חבריה לשעבר בדי לינקה בהיגררות ל"מלחמות התרבות" של הליברלים בשמרנים. אך היא עצמה עוסקת לא מעט בוויכוחים אלה, כנראה מתוך אמונה שביקורת על הפרוגרסיביות הליברלית תאפשר להשיב את מעמד העובדים לחיק השמאל. היא אינה מציעה חלופה ברורה לקפיטליזם או תוכנית פוליטית ברורה. הסוציאליסטים בגרמניה מצויים אפוא במלכוד. המחנות הנוכחיים בדי לינקה לא מספקים תקווה אמיתית לבניית תנועה סוציאליסטית המונית עם שורשים במעמד העובדים.

במקום לחקות את ההתפתחויות בשמאל הבינלאומי, על הסוציאליסטים בגרמניה להפנות את מבטם לעבודה המאורגנת. חשיבותה של תנועת העבודה לשמאל נובעת מכוחה לשחק את תהליך הייצור. זה כוח אדיר, שאפילו ההפגנות הגדולות ביותר אינן משתוות לו. זה כוח פוטנציאלי, שיש לרתום למאבק לשינוי פוליטי. זו המשימה הבסיסית של כל מי שמבקש לשים קץ לקפיטליזם.

לורן בלהורן, ג'קובין

עצרת בחירות של מפלגת השמאל במרכז עיר ופרטאל (צילום: די לינקה)

לאחר שנים של כישלונות אלקטורליים ומאבקים פנימיים, נדמה כי מפלגת השמאל הגרמנית "די לינקה" ניצבת בפני איום חדש. בחודש יוני הודיעו יושבי הראש המשותפים של המפלגה כי הם צופים לה "עתיד בלי זהרה וגנקנט" – אחת המנהיגות הידועות ביותר של המפלגה ודמות ציבורית שנויה במחלוקת. יריביה של וגנקנט מאשימים אותה בהפרת המשמעת המפלגתית במטרה לקדם אג'נדה פוליטית פרטית. לאג'נדה זו אופייניות מתקפות נגד מה שהיא מכנה "שמאל הלייף סטייל" ממעמד הביניים.

מאז הודעתם של יושבי הראש ברור לכל שהמפלגה לא תתקיים עוד זמן רב בהרכבה הנוכחי, בו היא פועלת מאז אמצע שנות ה-2000. תומכיה של וגנקנט דנים זה חודשים בעזיבת המפלגה. כעת נראה כי הודעת היו"רים הפכה את הפילוג לבלתי-נמנע.

פילוג כזה טומן בחובו סכנות ברורות. ייתכן כי שום מפלגה משמאל לסוציאל-דמוקרטים לא תיוצג בפרלמנט ב-2025. עם זאת, מבחינות אחרות הפילוג טומן בחובו הקלה. האווירה בדי לינקה הפכה רעילה: שני המחנות מתבצרים בעמדותיהם, מאשימים זה את זה בקשייה של המפלגה ומסרבים לקיים שיח קונסטרוקטיבי. עזיבת וגנקנט ותומכיה תאפשר לשני הצדדים לבחון את הפרויקט הפוליטי שלהם באופן עצמאי, במקום להתמקד בשגיאות של המחנה היריב. אך מה בדיוק למציעים שני המחנות היריבים בדי לינקה?

ב-17 ביולי ערכה המפלגה מסיבת עיתונאים בה הכריזה על מועמדיה בבחירות לפרלמנט האירופי שיתקיימו ביוני 2024. ההכרזה נועדה לבשר על תפנית פוליטית. במקום הראשון ברשימה הוצבה קרולה רקטה, פעילת זכויות אדם הידועה בעיקר בפעילותה למען מהגרים ופליטים. יו"ר המפלגה ויסלר הודיעה במעמד זה, כי המפלגה "פותחת את דלתה בפני אקטיביסטים ותנועות חברתיות". גיוסה של רקטה, אישיות פרוגרסיבית ידועה שצמחה מחוץ לשורות המפלגה, מבטאת את האסטרטגיה החדשה של הנהגת די לינקה – לפנות למצביעים הפרוגרסיביים במרכז-שמאל.

תנועות חברתיות בגרמניה הצליחו בשנים האחרונות לגייס המונים להפגנות למען מדיניות הגירה הומנית ולמען פעולה אקלימית, אך לא ברור אם הן מסוגלות לספק למפלגה בסיס אלקטורלי מוצק. כמה מהכוחות הללו, אולי אף רובם, עשויים להשתכנע להצביע הפעם עבור די לינקה, אך אין מדובר בבלוק חברתי או מעמדי שיכול לשמש בסיס מוצק למפלגה. יתר על כן, הצלחתן של תנועות מסוג זה לקיים הפגנות המוניות לא הובילה להישגים פוליטיים ממשיים. אקטיביסטים זכו בשנים האחרונות בניצחונות קטנים בברלין ובאזורים אחרים בגרמניה. אך ככלל נראה שדי לינקה מנסה

עובדי התקשורת נגד חוק קרעי

הארגון היא הפגיעה בתאגיד השידור הציבורי ובערוץ הכנסת באמצעות חיובם למסור את תכניהם ללא תמורה לכל דורש. "התוצאה של תזכיר החוק המוצע היא פגיעה משמעותית בהכנסות התאגיד, שתוביל גם לפגיעה בביטחון התעסוקתי של העובדים ובאיתנות השידור הציבורי".

בנייר עמדה ששלח למשרדי התקשורת והמשפטים, הצביע איגוד אקט על כך שהתזכיר מאפשר הורדה גורפת של שיעור ההשקעה מטעם הגורמים הגדולים והמפוקחים ביצירה מקורית ישראלית. כך למשל, בעוד שהערוצים הישראליים נדרשים כיום להשקיע ביצירות מקור 15% מהכנסתם מאספקת תכנים בהפקות מקומיות – לפי התזכיר יידרשו בעתיד להשקעה של 6-12% בלבד (בהתאם לגודל). ספקי התוכן הגדולים והבינוניים נדרשים כיום להשקיע בהפקות מקומיות לפחות 8% מהכנסתם מאספקת תכנים בהפקות מקומיות ואילו על פי התזכיר יידרשו להשקעה של 2-4% בלבד.

יוסי אבו

שיבוץ עיר / לריסה מילר

זה הוא ישראלי / יואב שמואלי

איפה אבא
בטח הוא ישן
לך תעיר אותו
תגיד לו שיש אכל
אבא?
אתה ישן
רגלים דורכות על מגבת רטובה
חוצות את הסלון
זבובים קמים משלחן הסלון הצהוב
אבא בוא לשלחן
יש אכל
הסתובבות הלוחות על המטה מעוררת את האוקיינוס
ישראל
לא מתעורר
המזגן מטפטף
צלעות מתרוממות מפנות מקום לראות שואבות
והחדר מתרוקן
שכרי צדפים חותכים פרגלים
שחפים צוחכים
סביב הראש מתגודדים זבובים
רעם מרעיד את החוף
ישראל קם מהמטה
גורב גרבים
גרב אלסטית חומה מצמידה את הרגל
גוף מתנדנד מגיח
קורא לכוס מים
רגלים קרות
מתדדנות

יו"ר ארגון העיתונאים, נורית קנטי, בכנס להצלת התקשורת הציבורית, 31 בינואר 2023 (צילום: ארגון העיתונאים)

כל הארגונים המאגדים את עובדי התקשורת הביעו בשבוע שעבר התנגדות חריפה לחוק התקשורת החדש שמציע שר התקשורת שלמה קרעי. ארגון העיתונאים והעיתונאיות, המאגד תחתיו כ-3,000 עיתונאים, פרסם נייר עמדה היוצא נגד החוק וקובע שהוא פסול ואנטי דמוקרטי. אקט, ארגון עובדי תעשיית הקולנוע והטלוויזיה, התריע מפני פגיעה בתקצוב ובהשקעה בהפקות מקור ישראליות.

חוק התקשורת מסדיר את הפיקוח על הטלוויזיה המסחרית, ובין השאר על שידורי החדשות והאקטואליה. נגד החוק יצאה חזית רחבה במיוחד של ארגונים, שהתייחסו להיבטים שונים בו. "תזכיר החוק פוגע בזכות לעיתונות חופשית ועצמאית שהיא זכות חוקתית הנובעת מחופש הביטוי ונחשבת חלק מאושויות הדמוקרטיה", כתבו מנכ"ל הארגון אלי גרשנקוין והיו"ר נורית קנטי, והוסיפו: "התערבות שלטונית בגופי התקשורת מהווה למעשה הכפפה אסורה של התקשורת, שאמורה להיות עצמאית, למאויים של השלטון".

השניים מזכירים כי החוק מגיע אחרי "ניסיונות קודמים לפגוע במעמד העיתונות והתקשורת", בין השאר באמצעות שימוש בחוק ההסדרים. בארגון העיתונאים והעיתונאיות מאגדים עיתונאים מתאגיד השידור, חדשות 13, ערוץ הכנסת ואמצעי תקשורת נוספים העתידים להיות מושפעים באופן ישיר מהחוק.

"ליבת החקיקה היא ברצון לפתוח את השוק לתחרות ולהוריד חסמי רגולציה", כותבים בארגון העיתונאים והעיתונאיות. "אולם, בפועל מתזכיר החוק המוצע עולה שינוי דרמטי של פני התקשורת בישראל תוך איום ממשי על חופש העיתונות ועל עצמאות כלי התקשורת, פגיעה באיתנות הכלכלית של חברות החדשות וכן ניסיון פסול נוסף להוביל לפגיעה בשידור הציבורי". כל המגיבים לחוק, כולל ארגון העיתונאים והעיתונאיות, מדגישים את הבעייתיות האדירה שבהקמת רגולטור חדש, "הרשות לתקשורת משודרת". הרשות עתידה להחליף את הרגולטורים הקיימים אבל תהיה תחת שליטה פוליטית מובהקת. נקודה שנייה המודגשת בידי

שביתה כללית בחברה הערבית

חד"ש תל אביב

30 שנה להסכמי אוסלו

ניתוח וביקורת משמאל

הרצאות ודיון בהשתתפות:

ח"כ לשעבר עיסאם מח'ול - יו"ר חד"ש וראש מכון אמיל תומא ללימודים פלסטיניים וישראליים
פרופ' לב לואיס גרינברג - מחבר הספר "שלום מדומיין שיח מלחמה - כשל המנהיגות הפוליטית והדמוקרטית בישראל 1992-2006"
עדן לומרמן - חוקרת תחום הכלכלה הפוליטית של הסכמי אוסלו
 יום ראשון, 10.9, 20:00
 אולם הגדה השמאלית, אחד העם 70

קרן רוזה לוקסמבורג

כנס בנושא הפשיעה והאלימות בחברה הפלסטינית בצל הבחירות לשלטון המקומי

הדוברים:

עו"ד אמיר בשאראת - מנכ"ל הוועד הארצי של ראשי הרשויות המקומיות הערביות
ד"ר אילת מעוז - אנתרופולוגית וחברת מזכירות חד"ש
 יום רביעי, 13.9, 19:00, רוטשילד 11 ת"א

מועדון הגדה השמאלית

אחד העם 70, ת"א

מועדון הקולנוע בגדה השמאלית

"חיים עקרים" / נלסון פריירה דוס סנטוס

ברזיל, 1963, 100 דקות (פורטוגזית עם כתוביות באנגלית)
 לאחר ההקרנה תתקיים הרצאה בהנחיית שני קניסו
 יום שלישי, 12.9, 20:00

השבוע באתר "זו הדרך"

דו"ח אמנסטי חושף פשעי מלחמה של צבא אריתראה, שלושה עובדים נהרגו תוך יומיים בתאונות עבודה, ועוד...

zoha.org.il

"יחד בנאב, יחד במאבק", משמרת מחאה בכניסה לכפר קרע בסוף השבוע (צילום: זו הדרך)

שביתה כללית של הרשויות הערביות התקיימה השבוע (5.9) בעקבות החלטה של וועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי. השביתה בה נערכה בעקבות שלושה מקרי הרצח בעיר כפר קרע בסוף השבוע האחרון. השייח' סאמי עבד אל-לטיף מסרי, בן 60, נרצח בשבת (02.9) בריות סמוך למסגד המרכזי בכפר קרע. יממה לפני-כן, נרצחו הנער בן 13 סעיד ערביד וגיסו פואד נסראללה בן 33.

בישיבה של ועדת המעקב העליונה שנערכה בכפר קרע יממה לאחר מקרי הרצח, הוחלט על מספר צעדים: הקמת מטה חירום שיתכנס כל יומיים-שלושה; הכרזה על מצב חירום בקהילה הערבית; הפיכת הלוויית הנרצחים בכפר קרע להפגנת מחאה. יצוין שמערכת החינוך פעלה ביום השביתה במשך שעותיים בלבד והתלמידים נטלו חלק בהפגנות.

כמו כן, ועדת ההיגוי העליונה של ערביי הנגב והמועצה לכפרים הלא מוכרים קיימו הפגנה באותו היום בעקבות גל הריסות בתים. בתום ישיבת חירום שנערכה בחורה נמסר: "אנו מפגינים במחאה על פשעי הריסות הבתים וההסתה הגזענית נגד ערביי הנגב". ההפגנה יצאה בשעה 17:00 מצומת ערערה לכיוון צומת אבו קרינאת. יותר מאלף איש השתתפו בהפגנה, כוחות משטרה גדולים הוצבו במקום.

טאלב אל-סנאע, יו"ר ועדת ההיגוי העליונה של ערביי הנגב, אמר בהפגנה "הדרישות של תושבי הנגב הן דרישות צודקות, דרישות של הכרה במקום עקירה. אנחנו מכאן אומרים: ערבים ויהודים נגד הגזענים. כל הסיפור של כפרים לא מוכרים זה שקרים של המשטר, הכפרים היו פה לפני קום המדינה. אלו היישובים שצריכים להכיר במדינה".

יצוין שבשבוע שעבר נהרסו 29 מבנים, בהם 12 בתים של משפחות אל ע'אמי ואבו חליל, בכפר אום אל מתנאן הסמוך לאבו קרינאת. למעלה מ-70 בני אדם נותרו ללא קורת גג בקיץ החם. יממה לפני-כן, השתתפו השר לביטחון לאומי איתמר בן גביר ושר השיכון יצחק גולדקנופף במבצע להריסת מבנים של משפחות ערביות בדואיות סמוך לתל ערד.

בתוך כך, אלפי יהודים וערבים צעדו ביום חמישי (31.7) בדממה במרכז הכרמל בחיפה ונשא 160 ארונות קבורה, כמניין הנרצחים הערבים בשנה החולפת.

zohaderekh@gmail.com

טל' 03-6293944

ח"ד 26205, ח"א 6126102

מק"י : maki.org.il

אתר זו הדרך zoha.org.il